

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **DOMOV U DVOU SLUNEČNIC z. s.**, se sídlem Příkazy 175, Příkazy, zast. Mgr. Eliškou Faltýnkovou Rytířovou, advokátkou se sídlem Trnkova 555/16, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2018, č. j. MPSV-2018/132457-220/1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 30. 10. 2019, č. j. 65 A 92/2018 - 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalovaného **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 3400 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně Mgr. Elišky Faltýnkové Rytířové, advokátky.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 8. 2018, č. j. MPSV-2018/132457-220/1 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 5. 2018, sp. zn. KÚOK/12079/2018/OSV-FSSSČ/7270, č. j. KUOK 50545/2018, a toto rozhodnutí potvrdil. Správní orgán I. stupně rozhodl, že žalobce „*poskytováním ubytování a zajišťováním dalších činností (ve formě přímého zajišťování Mgr. Martou Sedláčkovou –*

předsedkyní organizace, nebo umožněním poskytování dalšími fyzickými osobami) v nemovitosti na adrese Příkazy 175, 783 33 Příkazy, vykonával činnosti, které svou povahou naplňují znaky sociální služby definované v ustanovení § 49 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (domov pro seniory), minimálně v období od října 2017 do ledna 2018 tak poskytoval jako právnická osoba sociální službu bez oprávnění k jejímu poskytování podle ustanovení § 78 odst. 1 zákona o sociálních službách, a tím se dopustil jako právnická osoba přestupku podle ustanovení § 107 odst. 1 zákona o sociálních službách“. Za to mu správní orgán I. stupně podle § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), a podle § 107 odst. 5 písm. f) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách“), uložil pokutu ve výši 350 000 Kč a povinnost k náhradě nákladů správního řízení ve výši 1000 Kč.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“), který v záhlaví uvedeným rozsudkem zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Krajský soud shledal důvodnou námitku, že z výpovědí podnájemců a asistentů, jak jsou uvedeny v protokolu, nelze bez dalšího učinit závěr o tom, že žalobce poskytoval sociální službu. Závěry správních orgánů nemají oporu ve spisu, skutkový stav tak nebyl zjištěn řádně.

[4] Krajský soud taktéž přisvědčil námitce, že správní orgány dostatečně nekonkretizovaly zdroje informací, které je vedly k závěru, že žalobce porušil zákon o sociálních službách.

II. Kasační stížnost

[5] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[6] Stěžovatel namítá, že krajský soud dospěl k nesprávnému právnímu názoru, jelikož žalobcem namítané skutečnosti posuzoval odděleně, nikoliv komplexně. Ze správního spisu a rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zcela zřejmé, na jakých zjištěných skutečnostech jsou vystavěny úvahy o tom, že se žalobce dopustil přestupku, a v čem spočívalo poskytování sociálních služeb bez příslušného oprávnění. Dle stěžovatele krajský soud posoudil námitky žalobce formalisticky, když navrhované výsledky nemohly nikterak přispět k vyvrácení závěru správních orgánů. Bylo by proti zásadám hospodárnosti i proporcionality požadovat po správním orgánu, aby provedl veškeré žalobcem navržené důkazy za situace, kdy rozpor vzniká pouze mezi prohlášením žalobce a prohlášením dalších pěti osob. Stěžovatel zdůrazňuje, že rozporná tvrzení o fungování a režimu žalobce vyplývají především z prohlášení asistentů a paní Mgr. Sedláčkové, zatímco tvrzení osob ubytovaných se ve své podstatě shodují.

[7] Dle stěžovatele je z povahy přestupku zřejmé, že prokazování jeho spáchání bude vždy založeno na nepřímých důkazech, a nelze tak očekávat, že některý ze svědků bude explicitně tvrdit, že subjekt poskytuje sociální službu bez oprávnění. Nebudou

pokračování

se tak vyjadřovat osoby, jimž jsou nelegální služby poskytovány, neboť tyto osoby ve většině případů nemají o této skutečnosti nejmenší tušení, nebudou to tvrdit ani asistenti sociální péče, kteří si rovněž nemusejí být vědomi protiprávního stavu nebo ho budou zcela záměrně popírat, a už vůbec to nelze očekávat od zástupců žalobce. Navíc stěžovatel postupoval dle Doporučeného postupu č. 2/2014, který stanovuje několik znaků „neregistrované sociální služby“ napomáhajících rozpoznání naplnění skutkové podstaty uvedeného přestupku.

[8] Další námitka se týká nezjištění vlastníka účtu, na který byly posílány příspěvky na péči poloviny ubytovaných osob. Dle stěžovatele krajský soud neuvedl, k čemu by takové zjištění bylo potřebné. Navíc správní orgány nemají žádnou možnost jak zjistit vlastníka účtu. Ani tak by znalost vlastníka účtu nevedla k odlišnému hodnocení ostatních skutečností a k jinému závěru, než že žalobce přestupek spáchal.

[9] Stěžovatel dále nesouhlasí s krajským soudem, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně není uvedeno, z jakých webových stránek získal správní orgán I. stupně informace, z nichž usuzoval, že se žalobce prezentuje způsobem, který v cílové skupině musel vyvolat dojem, že zajišťuje komplex služeb, který je sociální službou. Rovněž podotkl, že tyto informace byly pouze podpůrné. Způsob prezentace sám o sobě totiž v žádném případě nemůže vést k závěru, že žalobce poskytoval sociální služby bez oprávnění.

[10] Na základě výše uvedeného navrhl stěžovatel, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Žalobce se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že přezkoumává především rozhodnutí a postup krajského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016 - 38, bod 12, nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, bod 140.). Zároveň platí, že kvalita kasační stížnosti předurčuje kvalitu jejího vypořádání soudem, který není povinen ani oprávněn za stěžovatele domýšlet další argumenty a vyhledávat na jeho místě možné vady napadeného soudního rozhodnutí, není-li k jejich přezkumu vázán z úřední povinnosti (viz např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78).

[15] Stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl konkrétní důvody, které by vyvrátily názor krajského soudu, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za prokázaný, nemá dostatečnou oporu ve správním spisu.

[16] Nejvyšší správní soud již opakovaně judikoval, že provádění důkazů v přestupkovém řízení je především úkolem správních orgánů. Správní orgán je povinen přesně a úplně zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Volba množství a druhu prováděných důkazů je věcí správního uvážení. Stejnou zásadou je ovládáno i následné hodnocení provedených důkazů. Pokud je odpovědnost za přestupkové jednání dovozována z nepřímých důkazů, musí tyto důkazy tvořit ucelený logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Logická a ničím nenarušovaná soustava vzájemně se doplňujících nepřímých důkazů musí spolehlivě prokazovat všechny okolnosti spáchaného skutku majícího znaky skutkové podstaty přestupku a nad veškerou rozumnou pochybnost stavět najisto, že se jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen, a současně vylučovat možnost jiného závěru (viz rozsudek NSS ze dne 3. 5. 2007, č. j. 8 As 10/2006 - 48).

[17] V nyní posuzovaném případě však dle Nejvyššího správního soudu nebyly výše uvedené požadavky naplněny. Ve správním spisu nejsou založeny ani podnájemní smlouvy, ani odkazované smlouvy mezi asistenty a jejich klienty. Správní orgány vycházely pouze z výpovědí vlastníka objektu Ing. S., náhodně vybraných klientů (klienti D., S., F., S.), přítomných asistentů v době kontroly (asistenti V., K., M., B.) a předsedkyně žalobce Mgr. Sedláčkové. Navíc jednotlivé protokoly o ústních jednáních s uvedenými osobami nejsou součástí správního spisu. Výsledky ostatních asistentů, klientů či jejich rodinných příslušníků nebo opatrovníků nebyly ani přes opakované návrhy žalobce provedeny, přestože mezi dřívějšími výpověďmi panovaly určité rozpory (viz body 33 a 34 napadeného rozsudku), což ostatně přiznal i sám stěžovatel v kasační stížnosti. Stejně tak se správní orgány nezabývaly vlastnictvím účtu, na který měly být zasílány příspěvky na péči minimálně poloviny podnájemníků. Ani vágní odkaz na „způsob prezentace“ (str. 3 napadeného rozhodnutí) a „webové stránky jiných subjektů“ (str. 10 napadeného rozhodnutí), které stěžovatel v kasační stížnosti nijak nekonkretizoval a pouze je označil za podpůrné, nenaplnují standard uceleného logicky provázaného řetězce důkazů, na jehož základě by bylo možné uznat žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 78 odst. 1 zákona o sociálních službách. Krajský soud tak postupoval zcela v souladu se zákonem, když napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil,

pokračování

proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci v řízení o kasační stížnosti vznikly náklady řízení zaplacením odměny jeho zástupkyni. Odměna zástupkyně činí za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) částku 3100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky]. Náhrada hotových výdajů pak činí 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. listopadu 2021

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu